

UCHWAŁA Nr 235 RADY MINISTRÓW

z dnia 26 września 1967 r.

w sprawie zasad gospodarowania bezosobowym funduszem płac w przedsiębiorstwach państwowych.

§ 1. 1. Bezosobowy fundusz płac w przedsiębiorstwach państwowych przeznaczony jest na pokrycie należności osób fizycznych z tytułu umów o dzieło lub umów zlecenia, zwanych dalej „umowami”, których przedmiotem jest zobowiązanie się do wykonania osobistych prac, dla których ze względu na ich doraźny lub przejściowy charakter bądź niewielkie rozmiary nie jest przewidziane zatrudnienie w planie zatrudnienia przedsiębiorstwa. Bezosobowy fundusz płac przeznaczony jest w szczególności na wynagrodzenia za:

- 1) usługi załadunkowe i wyładunkowe,
- 2) pranie oraz naprawę odzieży roboczej i ochronnej, jak również ekwiwalent za te prace,
- 3) drobne remonty pomieszczeń i naprawę sprzętu,
- 4) udział w orkiestrze zakładowej na zasadach określonych przez Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych,
- 5) opracowanie, ocenę lub realizację projektów wynalazczych oraz popularyzację wynalazczości i postępu technicznego,
- 6) ekspertyzy, konsultacje, porady,
- 7) projektowanie i nadzór inwestycyjny,
- 8) wykłady w zakresie szkolenia wewnątrzzakładowego prowadzone przez wykładowców nie będących pracownikami przedsiębiorstwa,
- 9) prace twórcze oraz autorskie i tłumaczenia, z wyjątkiem wynagrodzeń za takie prace zaliczanych w myśl obowiązujących przepisów do funduszu honorariów.

2. Z bezosobowego funduszu płac wypłaca się również wynagrodzenie za udział w posiedzeniach i pracach komisji.

3. Z bezosobowego funduszu płac nie wypłaca się wynagrodzeń:

- 1) na rzecz osób wykonujących przemysł domowy lub ludowy,

- 2) od których pobierany jest podatek dochodowy, obrotowy lub gruntowy oraz za prace wymienione w art. 9 ust. 1 pkt 19 dekretu z dnia 30 czerwca 1951 r. o podatku gruntowym (Dz. U. z 1966 r. Nr 2, poz. 12).

§ 2. 1. Wartość jednorazowej umowy łącznie z kosztem dostarczonych przez wykonawcę materiałów nie może przekroczyć kwoty 10.000 zł.

2. Zawarcie umowy, której wartość przekracza granicę ustaloną w ust. 1, może nastąpić w uzasadnionych wypadkach wyłącznie za każdorazową zgodą jednostki nadrzędnej.

3. Przez jednorazową umowę należy rozumieć zespół wszystkich prac zmierzających do realizacji tego samego zadania jako całości bez względu na liczbę wykonawców.

§ 3. 1. Umowy mogą być zawierane:

- 1) z pracownikami własnymi przedsiębiorstwa, pod warunkiem, że zadanie będące przedmiotem umowy nie wchodzi w zakres obowiązków służbowych pracowników danego przedsiębiorstwa i nie będzie wykonywane w normalnych godzinach pracy, przy czym łączna wartość umów z jednym wykonawcą nie przekroczy w stosunku rocznym sumy trzymiesięcznego wynagrodzenia, nie więcej jednak niż 7.000 zł,
- 2) z innymi osobami fizycznymi, przy czym łączna wartość umów z jednym wykonawcą nie może przekroczyć w ciągu roku kwoty 10.000 zł.

2. Zawarcie umów, których wartość przekracza granice określone w ust. 1, wymaga każdorazowo zgody jednostki nadrzędnej. Dyrektor zjednoczenia (jednostki równorzędnej) może upoważnić niektóre przedsiębiorstwa zaliczone do I kategorii przedsiębiorstw do zawierania umów przekraczających granice określone w ust. 1.

3. Ograniczenia, o których mowa w ust. 1 i 2, nie dotyczą prac związanych z załadunkami i wyładunkami. Ograniczenia, o których mowa w ust. 1 i 2 oraz w § 2, nie dotyczą

prac związanych z rozwojem i realizacją wynalazczości, wykonywanych przez brygady racjonalizatorskie.

4. Z pracownikami własnymi — członkami brygad załadunkowych i wyladunkowych mogą być zawierane umowy obejmujące załadunki i wyladunki w godzinach nocnych, w niedziele i święta, gdy czas pracy, w którym są one wykonywane, nie jest przedłużeniem normalnego czasu pracy.

5. Zawarcie umowy z pracownikiem jednostki nadrzędnej może nastąpić jedynie po uzyskaniu pisemnego zezwolenia kierownika jednostki nadrzędnej; zezwolenie to powinno określać kwotę, w której granicach umowa może być zawarta.

6. Pracownicy jednostki, która zawarła umowę, nie mogą przyjmować do wykonania od osoby, której zlecono wykonanie umowy, całości lub części prac objętych umową.

7. Uprawnienia w zakresie zawierania umów należą do dyrektora przedsiębiorstwa oraz jego statutowych zastępców. Dyrektor może przekazać te uprawnienia innym pracownikom przedsiębiorstwa w stosunku do umów, których wartość nie przekracza 2.000 zł.

§ 4. 1. Jeżeli wartość umowy przekracza 5.000 zł, przedsiębiorstwo powinno o zamiarze zawarcia umowy zawiadomić radę robotniczą lub radę zakładową, jeżeli rada robotnicza nie została w przedsiębiorstwie powołana. Umowa nie może być zawarta przed upływem 7 dni od daty zawiadomienia rady robotniczej (zakładowej), z wyjątkiem wypadków, w których zwłoka mogłaby narazić przedsiębiorstwo na szkodę.

2. Jeżeli w terminie przewidzianym w ust. 1 zostaną zgłoszone zastrzeżenia przez radę robotniczą (zakładową), a nie uwzględnione przez dyrektora, rada robotnicza (zakładowa) zawiadamia o zastrzeżeniach jednostkę nadrzędną.

§ 5. 1. Przy ustalaniu należności za prace objęte umową, na które są określone stawki wynagrodzenia, stawka przyjęta do obliczenia może być podwyższona w granicach do 200% obowiązującej stawki.

2. Jeżeli umowa dotyczy prac, na które nie ma ustalonej obowiązującej stawki, wynagrodzenie nie może przekroczyć kwoty wynikającej z przemnożenia liczby godzin niezbędnej do wykonania umowy przez podwyższoną w granicach do 200% stawkę godzinową wynagrodzenia pracownika o kwalifikacjach odpowiednich do wykonania umowy. Przez stawkę godzinową wynagrodzenia należy rozumieć stawkę godzinową osobistego zaszeregowania z premią przewidzianą za wykonanie zadań w 100%.

3. Podwyższenie stawek, o którym mowa w ust. 1 i 2, może mieć miejsce wówczas, gdy nie spowoduje to podwyższenia kosztów realizacji umowy w stosunku do kosztów, jakie byłyby poniesione w razie powierzenia pracy będącej przedmiotem umowy odpowiedniemu przedsiębiorstwu.

4. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się przy ustalaniu wynagrodzeń za objęte umową prace projektowe, za szkolenie, za prace twórcze i autorskie, za udział w posiedzeniach komisji oraz za inne prace, na które stawki określone zostały przy założeniu, że prace te nie będą wykonywane w trybie umowy o pracę. Wynagrodzenia te powinny być zgodne z obowiązującymi przepisami.

5. Wypłata należności następuje po pisemnym stwierdzeniu, że praca została wykonana zgodnie z umową. Stwierdzenie stanowiące podstawę wypłaty nie może zawierać żadnych zastrzeżeń.

§ 6. 1. Przedsiębiorstwa mogą dokonywać za zgodą lub z upoważnienia jednostki nadrzędnej przesunąć na bezosobowy fundusz płac odpowiednich kwot z pozycji „pozostałe nakłady — usługi obce” planu kosztów własnych, jeżeli na wykonanie pracy, która była zaplanowana do wykonania przez obce przedsiębiorstwo, zostanie zawarta umowa z osobą fizyczną w każdorazowo uzasadnionych wypadkach, w szczególności, gdy może to spowodować obniżenie kosztów własnych przedsiębiorstwa.

2. Dokonując przesunąć kwot, o których mowa w ust. 1, przedsiębiorstwo zobowiązane jest dokonać zwiększenia planu rocznego bezosobowego funduszu płac o kwoty dokonanych przesunąć, niezbędne do wykonania robót we własnym zakresie, nie wyższe jednak od kwot przyjętych uprzednio w pozycji „pozostałe nakłady”.

3. Przesunięcia dokonane w skali zjednoczenia (jednostki równorzędnej) nie mogą przekroczyć 10% planowanego na dany rok bezosobowego funduszu płac.

§ 7. Zmiany planów wynikające z przepisu § 6 ust. 2 mogą być dokonywane w ciągu całego roku.

§ 8. Prezes Rady Ministrów określi zasady gospodarowania bezosobowym funduszem płac w jednostkach państwowych i społecznych nie będących przedsiębiorstwami.

§ 9. Ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) i przewodniczący prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) składają Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac analizy z wykonania bezosobowego funduszu płac. Zakres i terminy składania analiz określi Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac w porozumieniu z Ministrem Finansów.

§ 10. Zaleca się centralnym związkom spółdzielczym ustalenie zasad gospodarowania bezosobowym funduszem płac w spółdzielniach w sposób określony w uchwale.

§ 11. W uchwale nr 8 Rady Ministrów z dnia 12 stycznia 1965 r. w sprawie składników funduszu płac i pozostałych wynagrodzeń z tytułu pracy w jednostkach gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr 2, poz. 5) w § 7 ust. 1 skreśla się pkt 5.

§ 12. Jeżeli obowiązujące przepisy powołują się na uchwałę nr 21 Rady Ministrów z dnia 17 stycznia 1962 r. w sprawie zasad gospodarowania bezosobowym funduszem płac w przedsiębiorstwach państwowych (Monitor Polski Nr 11, poz. 35), zamiast przepisów uchwały nr 21 stosuje się odpowiednie w tym zakresie przepisy niniejszej uchwały.

§ 13. Uchwała niniejsza nie narusza przepisów uchwały nr 247 Rady Ministrów z dnia 4 sierpnia 1962 r. w sprawie wykonywania pilnych prac ofertowych i dokumentacyjnych dla potrzeb eksportu przez pracowników własnych przedsiębiorstw (Monitor Polski Nr 63, poz. 302) oraz uchwały nr 92 Rady Ministrów z dnia 5 maja 1967 r. w sprawie przygotowania i uruchomienia produkcji nowych maszyn i urządzeń (Monitor Polski Nr 29, poz. 136).

§ 14. Traci moc uchwała nr 21 Rady Ministrów z dnia 17 stycznia 1962 r. w sprawie zasad gospodarowania bezosobowym funduszem płac w przedsiębiorstwach państwowych (Monitor Polski Nr 11, poz. 35).

§ 15. Wykonanie uchwały porucza się ministrom (kierownikom urzędów centralnych) i przewodniczącym prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

§ 16. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz